

materi. Nekega dne si je iz trnjevih vej naredila kronico in si jo je zvečer, predno je šla spat, pritrdila okrog glave. Trnje jo je tako zbadalo, da ni mogla spati; pa iz ljubezni do Jezusa je rada trpela take bolečine in si nakladala še drugih, da bi bila le njemu bolj podobna. Pozneje je tudi odpravila mehko žimnico iz postelje in počivala na sami slamnici, včasih je pa še kar pred posteljo pokleknila in glavo naslonila na posteljo ter vso noč tako prebila. Le materina prepoved ji je mogla nekoliko olajšati take in enake ostroti.

Ako ne čutite v sebi moči za tako velika in ostra pokorila, zatajujte in premagujte se tem pogostneje in pridneje v manjših rečeh, da bode število nekoliko nadomestovalo to, česar ne doseže in zmore velikost.

Pred božjim grobom.

Kot v nekdanjih zlatih časih
Spet stojiš tu pred menojo,
In spominov pokopanih
Vzbujaš v srcu mi nebroj.

Tam v mladostni zlati zarji,
V cvetju najkrasnejših let,
Često sem pred tabo klečal,
V té upiral plah pogled.

Pred menojo dogodki živi
Tistih let so vstajali,
In s sladkostjo neizrazno
Srce mi napajali.

Danes spet stojiš pred mano,
Veličastni božji grob,
Poln življenja, poln spominov
Iz mladostnih zlatih dob.

Spet pokleknil bom pred tabo,
Srce svoje ti odkril — —
V solzah vročih bom ob tebi
Vest nemirno si umil.

Kakor lučice nad grobom
Tiho ugasujejo,
Čednosti tako mrjejo,
Ko viharji hrujejo.

Daj moči mi, Premagalec
Večne teme in pekla,
Da v zatišje varno pridem,
Kjer bom rešen vsega zlá!

Saturnin.

